

וזאי במציאתה
 איכה. פי ואצני מר
 זכות דבתי זיך ארץ מקרא
 מציאתה אינה אלא
 תקתא דרבנן ומבנעוריה
 לא מצי לפרש דבפי
 אלו נערוה בעי למילך
 בשות ופגם נצוריה שם
 ורש לא מבנעוריה
 אביה ואקשנין אלא איה
 דמשה רבי א"ר מנין
 שמעשה תבת באל שונאמר
 וכי יסכרו תיפוק ליה
 מבנעוריה לכת איה איה
 יהיא תפוקה דרדיה הוא
 תיכוב. וזי"ל ליפנין מניה
 ומתאן מאסורא לא ליפנין
 ובשני אסוראן מני אצטנא
 וכו וכו הקטנטי רבי אבי
 שלו ומציאתו בנו וכו
 הגדולים הרי אלו שלחן
 ואמרי' להם לא קרן קרן
 משם ולו דתל דאן קרן משם
 אלא כל שסומך על שלחן
 אביו קורא קרן ואצ"פ
 שהוא גדול בשנים כל
 שאינו סגור על שלחן
 אביו קורא גדול ואצ"פ
 שהוא קטן בשנים: ורבי
 אוכל פירות וכו. ת"ד
 האב אינו אוכל פירות
 חייב בתו. ר"י ב"ר אומר
 דאם אוכל פירות חייב בתו
 במאי קמפליג' ת"ח סבר
 בשלמא בעל הקנוי לא
 רבנן פירות דאם עשתב
 ממנו לא פריך לא לאל
 כמא"ל מימנע וכו
 פריך. בלא"ה נמי פריך
 פ"ק. ורבי אצ"פ
 ברי' סבר ה"מ תיכא דליל
 אבל אצ"פ אדיל (מימנע)
 ולא פריך לה לא נמי
 מימנע ולא פריך לה אמר
 כיסא קטנא ה"ל תיזיל
 ותפוקו נפשח. פי סגולה
 יש לה מן הנכסים שנפלו
 לה ולחלצתא כח"כ: נשאת
 יתר וכו' לא תיכא לה
 פירות סתת וכלים שבראו
 עמה מבית אביה לבעל
 וכלה ומהא לא תיכא לה
 בדברים הכללי. משום ר"י
 אמרו לה בעל דברבים
 הללו. (והרר מפרש שא"פ
 מהא אתא שנשאת אצ"פ
 והנכסים שבית אביה וכו'
 בהן הבעל כדמוכח לקמן
 בלתיכחן בעל מטר אלא
 לשלוחי הבעל שאפי'
 מסרה להם ומתה וזה
 הדין בעל כסא דגוניה
 ואפי' כן נכסי אביה וכו'
 באו ל"ד הבעל והכא
 מיייר כן משתה מן
 האירוסין נתניין לא נשאת
 ופשי' לא וזה כ"ל הבעל
 אליבא דר"פ. פי דאביה
 ככל ליתן לה מטלטלים
 בגדניה לא הספיק לנשאת
 לא עד שמחה וכבר נשאת
 אצ"פ. שחבעל ורבי את
 אשתו וכו' נכסי דגוניה
 הוא שלו כיון שעדיין לא
 הספיק הבעל ליתן לבתו
 ולא באו ליה עד שמחה
 ולא אבעל ורבי דאדעתיה
 דהכי קיבל אפשיה שיתנם
 לבתו וכו' לבעל ורבי
 היה אומר וזה כ"ל שכתב
 עליה ליתנן ה"ה ככל נכסי
 דגוניה והלכתא כ"ל
 ולא זקנן ופליג' על כמלה
 ולא תכא שלם מהר אלא
 תכא לו שתיכ' כן וכו' וזה
 סבר דאמרי' וכו' ר' דמי: